

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Nogle Ord

talte af

Biskop Stephan Tetens

den 3die September 1844

i

Kettinge Bispegaard,

hvor de da forsamlede

Geistlige paa Als og fra Erøe

overrafte ham

en Jubelgave,

lykønskende ham ved en Tale

af

Provst Claus Christian Thomsen,

til nu i fem og tyve Aar

at have beklædt Embedet i dette Bispedømme.

(Trykt som Manuscript for Dem, som den Dag havde været tilstede i Bispegaarden.)

D e n s e .

M. C. Hempels Officin.

Allerede det blotte Syn af Dem Alle, mine inderlig agtede og elskede Embedsbrødre, som nu fra de nærmere og fjernere Punkter have samlet Dem her i fælleds Kreds omkring mig paa denne mig saa festsige Dag, kan ei andet end stærkt bevæge mit Hjerte; thi er det end vist en Sjældenhed — vor Kirke har ei just hyppige Exempler at fremvise — at en Mand i min Embedsstilling oplever en fjerde Deel af et Aarhundrede i een og samme Virkekreds, saa er det dog langt meer end en Sjældenhed, ja! det er vel næsten ukjendt og uhørt, at Manden paa saadan sin Festsdag kan, som jeg idag, have den Lykke at see sig omringet af sin hele, hele Embedskredsens samtlige Brødre, ikkun med Undtagelse af Een Eneeste, som jeg, ogsaa for Fuldtaallighedens Skyld, saa gjerne havde seet, men som alene en bestemt Embedsgjerning holdt tilbage: og ere da nu disse Mænd Alle, uden Undtagelse Alle, den Ene i hiin den Anden i denne Henseende, mig

saare agtbare, og Alle mig usigelig kjære: saa skjønnes det let, hvor stærkt mit Hjerte maa føle sig bevæget, allerede ved det blotte Syn, naar mit Die dybæler paa denne mig i Sandhed dyrebare Kreds af elskede, elskede Brødre. Derfor hjertelig Tak for dette Møde.

Maa nu allerede det blotte Syn bevæge mig stærkt, hvor maa da ikke end meget meer den mig i denne Stund bevidnede hjertelige og kjærlige Deeltagelse dybt røre min Sjæl? Denne Deeltagelse var mig isvrigt ikke, og kunde ikke være mig, uventet eller fremmed; thi De have, mine Venner! saa ofte, i mine Glæder som i mine Sorger, under mit Livs Nydelsler som under mit Livs tunge Savn, i mit Kalbs Bestræbelsler, ei blot i de vel noget heldigere, mindre ufuldkomne Bestræbelsler i mit Livs de kraftfuldere Dage, men ogsaa i mine svagere Bestræbelsler i mine mange Svagheds Aar, stedse paa en saa umiskjendelig og rørende Maade lagt for Dagen den inderligste Deeltagelse for mig og mod mig: en Deeltagelse, saa hjertelig, saa kjærlig, saa om som sandelig ikkun en Broder kan vise den mod en Broder. Ei kunde det derfor være mig uventet eller fremmedt, at denne Deres Deeltagelse ogsaa vilde møde mig paa den nærværende Dag, som ender for mig et Tidsrum, der indeslutter saa mange betydningsfulde Dage, som jeg levede i Deres Kirker, Deres Skoler og Deres Huse: Dage, som min Sjæl stedse mindedes med Fryd og som den end den Dag idag

med Glæde kalder sig tilbage i Erindring: Dage paa hvilke De med mig og jeg med Dem ligesom traadte i et fornyet hjerteligere og inderligere, fortroligere Forhold: Dage paa hvilke vi, naar vi adskiltes, følte os gjensidigen — det troer jeg, idetmindste er det min egen Følelse jeg tolker, jeg borger for mig selv — gjensidigen følte os end nærmere knyttede til hinanden. Derfor, mine Brødre! min ustrømte Tak ogsaa for Deres Deeltagelse idag!

Men har den mig bevidnede Deeltagelse dybt maattet røre mit Hjerte, hvor maa jeg da ikke føle mig end stærkere, end vældigere greben ved den utvetydige og hjertelige Bevidnelse af Deres Tillids, Hengivenheds og Kjærligheds Følelser for mig? Følelser paa hvilke jeg ei med Ord kan udtrykke Dem, hvor høi en Priis jeg sætter: nei! det mægter jeg ei, thi de ere mig usfatteerlige. At kunne tilvinde mig disse, paa værdig Viis tilvinde mig disse, var stedse det Alenodie, som jeg i mit Kalds jordiske Vøn ansaae for det skjønneste, det misundelsesværdigste at naae. Naar De, mine Brødre! ligesom har frembaaret og udfoldet for mig disse Deres Følelser, saa modtager jeg dem med Tak og med Fryd og uden at rødme, ja! uden at rødme; thi jeg veed med mig selv, at jeg ærligen gjengjelder Dem disse Følelser, og jeg veed, at det stedse var min redelige Bestræbelse at kunne viise mig værdig til dem: en Bestræbelse, der stedse var saa stærk, at

den aldrig — som vel bestøværrer saa mangen anden Bestræbelse i mit Rald — kunde enten dæmpes under Svaghed eller underkues af Lidelsernes Magt. Hvad De iøvrigt mine ærede Brødre! har berørt som hæderligt for mig, det maa jeg aabent bekjende, har rørt min Bestedenhed meget, men min Forfængelighed ifkun lidet; De stude ikke over denne min aabne Bekjendelse! thi saa vist som man vilde finde det tilgiveligt at saadanne Mænds Bifald og Hæder og Roes kunde friste mig til megen Forfængelighed, saa er det dog end visere, at jeg føler mig nedtrykket under Vægten af Deres Roes: da jeg just derved bringes til end mere levende at føle min egen Ufuldkommenhed og mine Mangler; og det er da klart, at Deres, jeg vil ei kalde dem smigrende Ord, forsaavidt som de sikkerligen vare ærligen meente, maae have rørt min Undseelse langt meer end min Forfængelighed. Men, mine Brødre! have De saaledes ikke just vaakt min Forfængelighed, saa have De end stærkere fremkaldt min Stolthed; thi jeg maa fuldelig sige mig selv, at det ei kunde være mit Værd eller være Fortjenester hos mig, hvorpaa Deres Tale har grundet min Roes, men at denne ene og alene fyldes Deres synderlige Forkjærlighed for mig; og det er af denne Deres Kjærlighed at jeg er stolt, sandeligen stolt: lad den følge mig til min Grav! Hvad der kan stjenkes af verdslig Hæder, af Navn, af Værdighed, af Bram, af Glimmer, af Jubel, det ændser min Sjæl ifkun lidet, derved føler jeg

mig sandelig ikke hævet eet eneste Gran; men Deres Kjærlighed, ja det bekjender jeg, Deres Kjærlighed opløfter min Stoltthed høit.

Dog, fjern fra mig al Hobmod være! thi som Ydmyghed hver Dag sømmer sig for mig, saa sømmer den sig syndeligen idag, da jeg, stuede tilbage over hensvundne fem og tyve Mars Embedsbane, viner altfor mange Spøer af Ufuldkommenhed og Skrøbelighed, Svaghed og Afmagt. Naar jeg derfor idag, gennemtrængt af Taknemmelighed mod det hjærlige Forsyn, først har hævet mit Die mod Himlen, saa sænker jeg dernæst med sandt ydmygt Sind mit Blik mod Jorden, levende erkjendende, at jeg af mig selv, af egen Kraft, jo Intet formaaer, Intet har formaaet, og at der af det meer eller mindre Videt, som jeg maatte have virket, er Intet, som jo alene skyldes Almagtens Gud, som just gennem Skrøbelighedens Redskab viser Almagtens egen underfulde Kraft. Er jeg mig end bevidst at Sandhed og Lys — Sandhed og Lys er mit Valgsprog — stedse var Det, som min Tanke og min Sjæl bigede efter, saa føler jeg dog, at jeg paa Vandringen mod Sandheden ofte her eller der bildfoer, paa Veien til Lyset ofte maatte samle i Laage, en Laage som meer eller mindre indhyller os Alle, og som ei forsvinder førend vi ere udtraadte over Jordlivets Grændse og Laagen da adspredes, gjennebrudt af Straalerne af Evighedens Sol. Dyb og uhykket og grundet er derfor min Ydmyghed idag

jaa vist som min Taknemmelighed er stærk og varm, levende og sand:

Mine elskede Brødre! naar jeg først har hjertelig takket Dem for den mig nu overrakte Skønne Jubelgave, *) som jeg stedse skal med Taknemmelighed bevare som et dyrebart Minde om Dagen og om Dem, og har gjentaget Dem min Tak for den nærbærende og for hver Dag vi have samvirket med hinanden i vor fælleds Overherres og store Lærers og Mesters hellige Tjeneste, og naar jeg i tause Bøn har nedbedet over os Kræften fra det Høie til at udføre vort himmelske Kald: saa slutter jeg med de hjærligste Ønsker, opløste i Belsignelse over Dem idag; dog ei alene idag skal min Belsignelse følge Dem, nei! med den skal jeg alle mine Dage ledsage Dem paa alle Deres Veie: ja! over Dem skal, hvis Verdens Gud forunder mig, at Mandens Lys ei slukkes førend mit Lys Lampe slukkes, i mit Lys sidste Time min sidste Belsignelse lyde.

---

*) Jubelgaven bestod i et meget smukt indbundet Exemplar af det græske Nye Testament, udgivet 1843 efter Codex Ephraemi Syri rescriptus af Constantinus Tischendorf.

